



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1063/2015
17.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.П., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.П., адвоката О.Д. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику 1К.бр.898/10 од 17.04.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-848/15 од 04.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.П., адвоката О.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Трстенику 1К.бр.898/10 од 17.04.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-848/15 од 04.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику 1К.бр.898/10 од 17.04.2015. године, окривљени Б.П. оглашен је кривим за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од 2-две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање суду на име трошкова кривичног поступка износа од 34.050,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док ће о осталим трошковима поступка суд накнадно одлучити посебним решењем, а оштећени М.С. упућен је да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Кж1-848/15 од 04.09.2015. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Трстенику, преиначио је пресуду Основног суда у Трстенику 1К.бр.898/10 од 17.04.2015. године само у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што је окривљеног Б.П., за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од 6-шест месеци, док је заједничку жалбу окривљеног Б.П. и његовог браниоца одбио као неосновану и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Бранилац окр. Б.П., адв. О.Д., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона на штету окривљеног у смислу члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку (ЗКП), и то због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП и повреде одредбе члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да се побијане правноснажне пресуде као незаконите укину и наложи одржавање новог главног претреса пред првостепеним судом ради доношења правилне и законите одлуке.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Б.П., адв. О.Д., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у поступку који је претходио доношењу побијаних правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП јер је окр. Б.П. за исто дело и исти животни догађај од 28.06.2008. године са истим чињеничним основом два пута правноснажно осуђен, чиме је прекршена забрана двоструког суђења и кажњавања. С тим у вези, бранилац окривљеног наводи да је правноснажним решењем Општинског органа за прекршаје у Трстенику 1Уп.бр.1129/08 од 05.11.2008. године, окривљени оглашен кривим и осуђен на новчану казну у износу од 6.000,00 динара, при чему постоји потпуни идентитет изреке наведеног прекршајног решења са предметом и изреком побијане правноснажне пресуде, па се ради о пресуђеној ствари.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Забрана поновног суђења у истој ствари, односно забрана гоњења и кажњавања за исто кажњиво дело, која је као основно начело кривичног законодавства Републике Србије садржана у одредби члана 4. став 1. ЗКП и као право на правну сигурност гарантована чланом 34. став 4. Устава Републике Србије и

чланом 4. Протокола 7. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, подразумева немогућност покретања и вођења казненог поступка против неког лица за дело које произилази из истих чињеница или чињеница које су у суштини исте као оне које су основ оптужбе у ранијем поступку против тог лица који је правноснажно окончан.

У конкретном случају, решењем Општинског органа за прекршаје у Трстенику 1.Уп.бр.1129/08 од 05.11.2008. године, које је постало правноснажно 13.12.2008. године, окр. Б.П., заједно са окр. М.С., оглашен је одговорним за прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру (ЗЈРМ) и кажњен новчаном казном у износу од 6.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности решења, с тим да ће се новчана казна ако је окривљени не плати у наведеном року заменити казном затвора у трајању од 12 дана.

Према чињеничном опису у изреци наведеног прекршајног решења, окривљени је прекршај у питању учинио дана 28.06.2008. године у 22,00 часа у насељеном месту Мијајловац у угоститељском објекту „Т.-А.“, нарушавањем јавног реда и мира и угрожавањем спокојства присутних гостију, тако што је, незадовољан што му власник локала није донео пиће, преврнуо сто за којим је седео са друштвом, а након задобијеног ударца стакленом пикслом којом га је из близине у пределу груди гађао окр. М.С., истог отвореном шаком одгурнуо у пределу вилице, те је окр. С. кренуо уназад, изгубио равнотежу и пао на под.

Побијаним правноснажним пресудама, у кривичном поступку који је вођен против окр. Б.П. по оптужници Основног јавног тужиоца у Трстенику због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, окр. Б.П. оглашен је кривим за наведено кривично дело учињено на тај начин што је дана 28.06.2008. године у вечерњим сатима у Мијајловцу, у угоститељском објекту „Т.-А.“ власништво Д.В., где је седео са више лица, са умишљајем тешко телесно повредио оштећеног М.С. и из нехата довео у опасност његов живот, тако што је у једном моменту устао и дрвеном столицом снажно ударио оштећеног у пределу главе, тако снажно да је оштећени од тога пао и том приликом задобио тешку телесну повреду у виду вишеструког прелома костију лобање са десне стране, са акутним изливом крви у простор између тврде и меке можданице са десне стране и крвног подлива коже десног чеоног-теменог предела капака, којим повредама је доведен у опасност живот оштећеног.

Према наведеном, иако је у оба поступка, прекршајном и кривичном, реч о радњама окр. Б.П. предузетим у временском и просторном оквиру истог животног догађаја, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. ЗЈРМ, за који је најпре правноснажно осуђен у прекршајном поступку, битно је различит од чињеничног описа кривичног дела из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. КЗ које је предмет овог кривичног поступка, јер уопште не обухвата део целине догађаја, односно опис чињеница и околности које се односе на радње окривљеног наношења ошт. М.С. тешке телесне повреде опасне по живот, укључујући и опис начина и средства повређивања оштећеног (снажним ударцем дрвеном столицом оштећеног у пределу главе), као ни опис наведене последице дела.

Имајући у виду, пре свега, да се прекршајни и кривични поступак против окр. Б.П. односе на казнена дела која се не заснивају на истоветним или битно истоветним чињеницама, као и различитог заштитног објекта и последице казnenих дела у питању, јер се прекршајем из члана 6. став 3. ЗЈРМ штити телесни интегритет неког лица од угрожавања истог физичким насртајем од стране другог лица, док се инкриминацијом у члану 121. КЗ пружа заштита од нарушавања телесног интегритета, и то тежег облика нарушавања проузроковањем тешке телесне повреде (а у овом случају квалификованог и природом тешке телесне повреде као опасне по живот), Врховни касациони суд налази да се у конкретном случају не ради о истом казненем делу за које је окривљени оглашен кривим и осуђен у прекршајном и кривичном поступку и самим тим, да се не ради о пресуђеној ствари, те да није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка која је, с тим у вези, истакнута у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да из онога што стоји у изреци правноснажне пресуде не произилазе сви елементи кривичног дела, посебно да не произилазе претпоставке за постојање кривиче, тј. да је окривљени био урачунљив.

Насупрот изложеним наводима захтева, Врховни касациони суд налази да из чињеничног описа дела у изреци побијане првостепене пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радњу окривљеног којом је проузрокована телесна повреда оштећеном и чињенице и околности од значаја за квалификацију те повреде као тешке телесне повреде опасне по живот, тако и субјективна обележја дела која се тичу способности окривљеног схватања значаја дела и управљања својим поступцима (способност за урачунљивост) и захтеваног субјективног односа окривљеног према делу и тежој последици дела.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано се указује и да је незаконита одлука о трошковима поступка и тиме учињена повреда одредбе члана 441. став 4. ЗКП јер суд у пресуди није одлучио о трошковима поступка у целости већ делимично, односно оставио да о делу трошкова одлучује накнадно посебним решењем. Ово из разлога што је првостепени суд, сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП, овлашћен да о трошковима кривичног поступка одлучује посебним решењем, ако за све или поједине трошкове недостају подаци о висини истих, неопходни за доношење одлуке, па није учињена повреда закона тиме што првостепеном пресудом није одлучено о трошковима поступка у целости.

Из свих изнетих разлога, а на основу члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

